

iubirii. De aceea Sfinții mărturisesc ca nu țin deplin poruncile.

Adevărata dragoste de Dumnezeu îl face pe om orb față de zidirile Lui. Precum adevăratul îndrăgostit nu vede nimic în afară de persoana iubită, la fel și cel îndrăgostit de Dumnezeu nu vede nimic, fără numai pe Dumnezeu. Iar cel ce nu vede și orbește „față de toate cele de după Dumnezeu”, este luminat de Domnul și vede „cele... mai dumnezeiești”.

Nimeni nu îl poate iubi pe Dumnezeu, dacă mai întâi nu va avea frica Lui. Și nu se poate teme de El, dacă nu crede în El: Frica se naște din credință și nu credința din frică. Curățirea de patimi și sporirea în iubire se înfăptuiesc prin frică. Însă iubirea desăvârșită „scoate afară frică”. Frica este însușirea etapelor începătoare ale vieții duhovnicești. Dar nici credinciosul desăvârșit nu este netemător de Dumnezeu. Însă la el frica ia altă formă. Se împletește cu iubirea, care o face să dispară treptat. Astfel că există două feluri de frică: cea începătoare, provocată

de amenințarea pedepsei și potrivită credincioșilor nematurizați duhovnicește, și frica desăvârșită sau frica celor desăvârșiți, care se naște din adevărata dragoste de Dumnezeu și constituie rodul prezenței harului. Frica aceasta nu are nimic în comun cu instinctul fricii, dimpotrivă, prezența ei îl eliberează pe om de toată frica pământească. Frica desăvârșită este legată de simțirea măreției darului lui Dumnezeu și a pericolului ce îl pândește pe om, și anume acela de-a se arăta nevrednic de chemarea lui și de a cădea mai apoi din pricina nestatorniciei și neputinței lui. Precum celui ce se află pe un munte înalt nu îi este frică de munte, ci de-a nu cădea, tot așa și cel ce se află în stadiul desăvârșirii nu se teme de Dumnezeu, ci de a nu cădea de la El. Se teme ca nu cumva să se arate nevrednic.

[va continua]

Sursa: Georgios Mantzaridis, *Morala creștină*, Ed. Bizantină

PROGRAMUL LITURGIC

Mărti 13 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 17 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 18 iunie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Pământeianul născut din femeie este cu viață scurtă și plin de necaz.
Și ca o floare înflorind, cade, și ca umbra fuge și nu stă.*

(Iov 14, 1-2)

Nr. 215 / 11 iunie 2017

IUBEȘTI ÎNTÂI CA FRATE ȘI CA SORĂ ÎN HRISTOS

Îl cântărești bine, vezi câte kilograme are, câți centimetri, dacă are mașină, dacă are casă... câți ani are, unde stă, cum sunt părinții, băieții se vor uita cum e soacra – cam așa are să fie și fata, eventual vedeți cum stă cu ADN-ul, că acum vedeți cum e cu genele astea, sunt pericole mari!

Cam astea ar fi criteriile de căsătorie! Ah, nu, am uitat. Consultați zodiacul, și pe ăla chinezesc și pe ăla românesc, vedeți dacă vă potriviți. Că se pare că berbecul se împunge cu capra și nu merge, și așa... și sunt o mulțime de criterii care mai de care mai paranormale! ...

Nu! Singurul criteriu este dragostea însoțită de dorința și hotărârea de a ne mântui împreună. „Măi băiatule, simt că eu lângă tine mă mântuiesc. Și tu simți?”. Asta e tot! „Vrei să porți crucea cu mine?”. Noi suntem oameni, n-avem revelații, nu simțim – profitați de

MONAHIA SILUANA VLAD

STAREȚA MĂNĂSTIRII
„SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL”
DIN IAȘI

faptul că sunteți băieți și fete, înainte de a fi bărbat și femeie, și când vă plimbați, jucați-vă de-a „cum vezi tu viața de familie?”. Și o să aflați multe lucruri din care puteți să faceți și niște criterii, dar nu absolute. Și o să aflați multe. „A, ce bine, eu când am să mă căsătoresc, soțul meu o să îmi aducă o mașină de spălat, că trebuie să aibă neapărat mașină de spălat, că doar nu o să mă apuc să spăl eu, că îmi rup unghiile”. Uitați-vă și la unghiute, dacă sunt lungi, lungi, lungi tare, s-ar putea să fie un criteriu. Dar, să nu vă luați după asta, că știți ce ușor se taie unghiile? Adică, să nu fugiți de fată că are unghiile lungi. Luați o forfecuță, i le tăiați și căutați inima fetei.

Nu există criterii. Persoana este de necântărit, de nemăsurat și este o taină. Ea nu se cunoaște decât prin dragoste. Cea mai mare înșelăciune a vrăjmașului este când omul primește gândul că ceilalți pot deveni conform dorințelor noastre. Ba, chiar Îl și învățăm pe Dumnezeu ce și cum să facă pentru ca noi să-l putem împlini poruncile și să-l iubim pe aproapele. Și eu am trăit asta când eram la începutul credinței și Îi explicam Lui Dumnezeu: „Doamne, Tu trebuie să-ți schimbi pe ăștia ca să-ți pot iubi. Așa cum sunt ei acum, eu nu-i pot iubi” și – v-am mai spus – Domnul a început să mă schimbe pe mine!

Apoi, o altă mare înșelare este să crezi că pentru a iubi trebuie mai

întâi să cunoști omul din fața ta. Nu, ci ca să cunoști, trebuie să iubești. Când iubești, cunoști cele ascunse ale omului și primești noi puteri de la Dumnezeu ca să iubești. Iubești întâi ca frate și soră în Hristos și abia apoi te pregătești pentru cunoașterea adusă de harul nunții. Și dacă ai întâlnit o fată care „parcă s-ar potrivi” și de care te simți atras, nu te opri aici, ci mergi mai departe și zi: „Doamne, dacă Tu vrei să fie nuntă și să ne mântuim împreună, dă-mi să o iubesc în Tine, dă-mi să doresc să aflu taina ei adâncă, de persoană. Să Te văd pe Tine prin ea”.

Dacă ești fată, nu uita: Dumnezeu v-a făcut fete și El este pețitorul vostru. Nu vă fie teamă că rămâneți nemăritate. Nici voi, băieți, că rămâneți neînsurați. Dumnezeu vă găsește mireasa. Voi doar să-L aveți pe Dumnezeu cu voi, în voi. Și mai ales nu vă gândiți că sunteți urâte sau urâți. Nu există oameni urâți. Știți de ce ni se pare că suntem urâți? Pentru că ne uităm în oglindă. Nu în oglindă vă vedeți chipul, ci în icoană. Uitați-vă la Cel din icoană, rugați-vă Celui din icoană, lăsați-vă priviți de Cel din icoană și veți vedea cât sunteți de frumoși. Chipul lui Dumnezeu e în noi. Trebuie să-l aprindem prin rugăciune și să-l lăsăm să lumineze. Vom fi strălucitori!

Sursa: Monahia Siluana Vlad, *Meșteșugul bucuriei, Cum dobândim bucuria deplină, ce nimeni n-o va lua de la noi*, Ed. Doxologia

**PROF. GEORGIOS
MANTZARIDIS**

**FACULTATEA DE TEOLOGIE
UNIVERSITATEA DIN SALONIC**

DRAGOSTEA (I)

Dragostea către Dumnezeu și către aproapele rezumă Legea și Prorocii Vechiului Testament. Întrebat care este cea mai mare poruncă din Lege, Mântuitorul a răspuns: *„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și mare poruncă. Iar a doua asemenea acesteia: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci atârână toată legea și proorocii”*.

Dumnezeu este iubire. Iubirea descoperă ceea ce este Dumnezeu și constituie împlinirea și valorificarea ontologică a credinței și a nădejdi. Însă iubirea lui Dumnezeu – iubirea proprie Lui – îi apare de neînțeles omului. Este de o altă natură și nu o poate concepe mintea sau inima omului. Ea este cea care ține lumea. Dar faptul acesta nu se face imediat simțit omului. Iubirea lui Dumnezeu nu se impune omului, nici nu îl silește să îi răspundă. Răspunsul la ea stă în puterea libertății. Omul îl poate iubi, dar îl poate și urî pe Dumnezeu. Dar și cel ce îl urăște pe Dumnezeu dovedește de fapt o iubire bolnavă față de El, căci îi

recunoaște existența și legătura lui cu El. De aceea acesta este mai de dorit decât căldicelul sau nepăsătorul.

Dumnezeu dorește omul pe de-a-ntregul. Nu există nimic în ființa umană care să nu aibă nevoie de a participa la iubirea lui Dumnezeu. Împlinirea celei dintâi și mari porunci nu se înfăptuiește prin manifestări sau jertfe parțiale ale omului, ci prin desăvârșită și integrală dăruire de sine. Omul este chemat să îl iubească pe Dumnezeu cu toata inima lui, cu tot sufletul lui și cu tot cugetul lui. Dar cum poate izbuti aceasta, când nu este stăpân pe sine însuși? Cum îl poate iubi pe Dumnezeu, când mintea îi este risipită în cele simțite trupește și este robită patimilor? De aceea, ținerea acestei dintâi și mari porunci necesită adunarea omului în sine însuși și întoarcerea minții și a tuturor puterilor sufletești în inima lui.

Dragostea de Dumnezeu se vede din ținerea poruncilor Lui: *„Cel ce are poruncile Mele și le ține, acela este cel ce iubește”*. Sporirea în dragostea de Dumnezeu este totodată și sporire a libertății. Iar sporirea libertății este și sporire a caracterului dezinteresat al acțiunilor omului. Cât omul robește patimilor, nu îl poate iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Dar oricât L-ar iubi pe Dumnezeu, rar ajunge la împlinirea absolută a poruncii